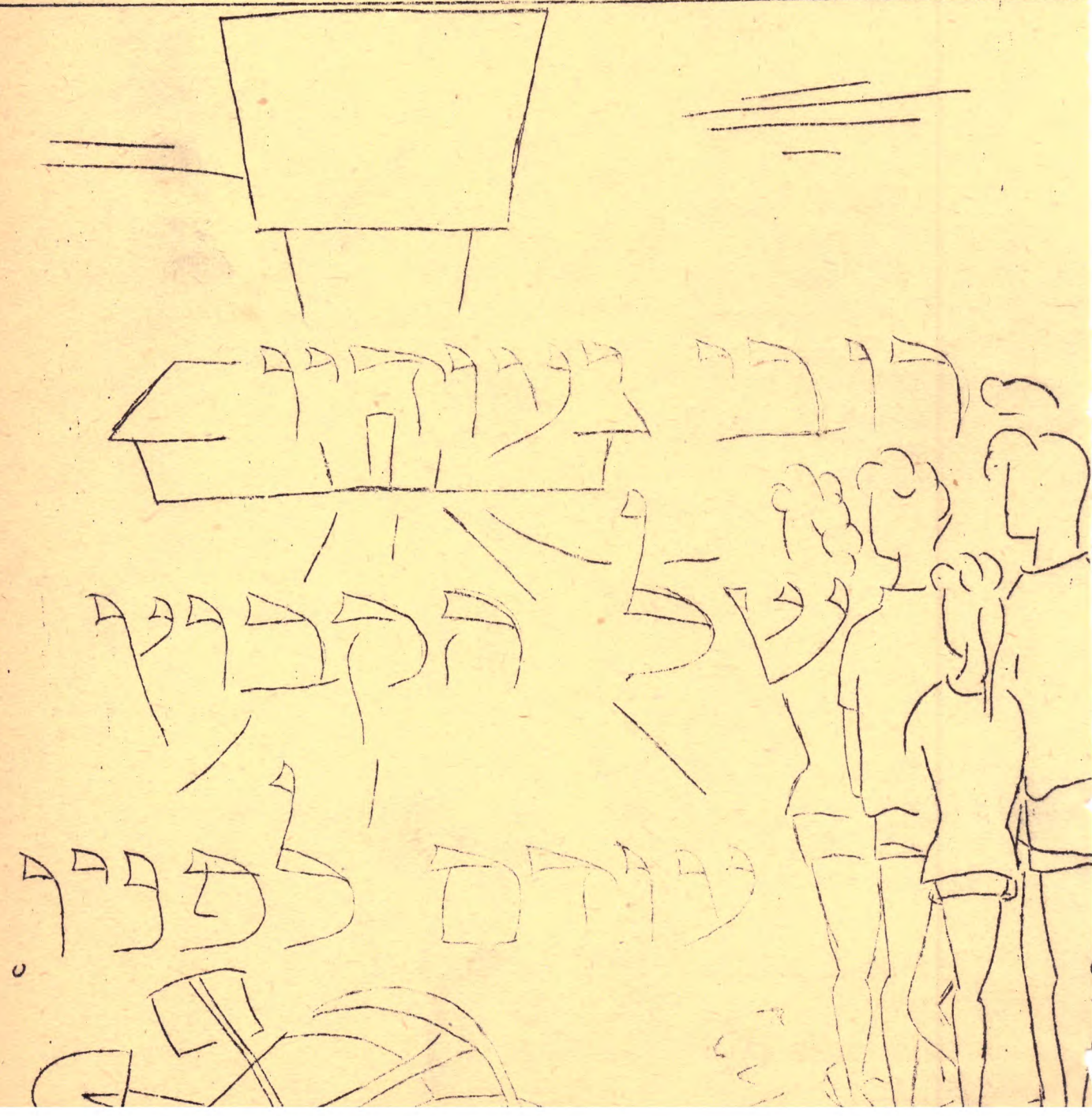

עלון החטיבה
גבעת-חיים

דפי העלון

והפעם לא פתיחה על העבים המקדירים והגשם הדולף, לא על ריח האדמה וירק שדות, לא על ליטופי הרוח ושירת הפלח לאדמתו ואפילו לא שריקות עדרים ושירת אפרים אלא מועלה בעלון זה נושא, שאולי יעזור לכאורה תמיהה מצד רבים, אולי אף תושמע— זה טענות "איזה עלון משעמם" או "זה דומה לעלון פוליטי", אך לא! החלטנו להעלות הפעם נושאים שהם אקטואליים כיום בחיינו הקיבוציים. במדור "מעניני דיומא" מופיעה רשימה על הקבוץ ודרכו בעתיד. נכון אמנם, רבות דובר על כך ואף הרבה נכתב על זה אך שאלה זו עודה עומדת במרכז חיינו וצפה ועולה בכל שיחה שהיא בחברה. ורצוי שנברר ונלבן את הבעיות הללו מעל גבי העלון ולגבש דעה ייחודית על כך. אנו תקווה שבעקבות רשימה זו תופענה עוד רשימות רבות אחרות. האשיות הגדולה מטביעה חותמה על האנושות, ובמקרה זה, היא קבוצה שלמה של אישים, ומנהיגים לאומיים שאישיותם המזהירה טביעה חותמה על מהלך ההתפתחות של עמים וארצות. עם תחילת המאה הזאת, והראויים הם: גאנחלי, המנהיג ההודי שהביא לנו את רעיון החופש והעצמאות לעמו, והמהפכנים לנין, רוזה לוקסנבורג וקרל ליבקנכט שנשאו בגאון את רעיונות המהפכה הסוציאליסטית לתנועת הפועלים. ועוד שורה שלמה של דמויות בעלות שיעור קומה רוחנית שיום מותם חל בחודש זה. לכן החלטנו להעלות מעט קוים לדמויותיהם. אין ברצוננו להרחיב את הדבור, כמובן שהדברים הנאמרים בעלון זה אינם יכולים לכלול את גודל אישיותה של רוזה לוקסנבורג או של לנין. אולם נעשה פה נסיון להעלות מעט מזעיר מאישיותם לציון המאורע. בין דפי העלון מופיעים הפעם גם הדין ורשימות ממסיבת השליש שהתקיימה בזמן שחלף מאז הוצאת העלון הקודם ובחוכמה חומר קל ומלא הומור (זאת נוכחתם במסיבה). גם זכרנו במתבן שנשרף בדמי לילה, מועלה כאן ב"ללא כותרת". החזיונות מועלות בצנעה ובלי פרז— זה. כי אם עתונאי הערב והבוקר, יכלוף לכחוב מאמרים שלמים על המתבן שלנו. אם ניחן לדוגמה ציטטה מעתון ערב אחד שהכריז: "פילת אש ענקית האירה את שמי עמק חפר כששלהבת האש אחזה במתבן של גבעת-חיים." ואם כן איפוא מדוע אנו לא נכתוב על זה.

בעלון זה מופיעה גם רשימה על ההד— רכה שזו הראשונה מסוגה השנה, כי עד עתה לא היתה מועצת מדריכים ויש לברך על שתפ— על, שתהיה המשכיות בביטוי שאלות ההדרכה מעל גבי העלון. לחובבי הטבע והצומח, אם הסתבחתם עד עתה בבעיות כמו סידור פרחים באגרסל — באה לעזרתכם ההדרכה כליצד יש לפתור את אותן הבעיות במדור "פרחי החדש".

... זאת ועוד חומר עשיר ומענין כהנה וכהנה. ולבסוף לא נרחיב יותר...

קראו ותוכחו בעצמכם. ונאחל לכולנו קריאה מהנה.

שלכם מ.ע.

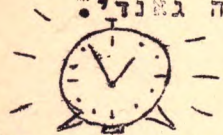
תאריך "קורות"

8/4 3/5 4/15/17 1/1834

... י נ א ר

- 8/1935 - ביבבת "רוק התינוק" הכריז אלביס פריסלי על המצאותו בין באי העולם. יום שחור לאנושות.
- 8/1918 - בחוזה לפיוס מלחמת העולם מעלה וילסון - נשיא ארצות הברית - 14 נקודות אולם גורלן היה רטוב לאחר שנלעסו ע"י נמר צרפתי ואריה בריטי - שניהם מגזע ג'ורג'.
- 1876 / - צקלון לקח עמו ב"טרמפ" 215,000 נפשות מהודו והעבירם לעולם הבא.
- 15/1919 - נרצחו - קרל ליבקנכט ורוזה לוקסמבורג (מראשי תנועת הפועלים הגר-מנית).
- 21/1924 - ולאדימיר איליטש אולינוב מת. יוסף ויסרינוביץ דז' וגושבילי ולב דוידוביץ ברונסטיין מנהלים ביניהם תרגילים על ראשות השלטון. ה"יץ" האחרון - ליאון - יפל ראשון.
- 1956 - בריסקלי והנסיך רניה הודו התארסו. על החתונה נודיע בקרוב.
- 21/1793 - קריאת "ויזה לה פטריט", ויזה איל-דה-פרנץ" ליוו את הגילויטינה למעלה, בדרכה לעבר ואשי של לואי ה-16 שציפה בכליון עינים למטה. ארנסט המינגיי ואשתו הצליחו לעבור מסלול ספורט שימושי בזחלם -
- 24/1954 - זו הפעם השניה - מתוך מטוס מרוסק בג'ונגל אפריקאי. מטוסם הר אשון התרסק יום קודם לכן.
- / - לעומת שורה של סוציאליסטים שמתו ונרצחו בחודש זה, הרי החסידה נאלצה לעבוד שעות נוספות כדי להוביל את חבורת האישים העליזה וביניהם מלנקוב, סומרסט מוהם, אלברט שויצור, מנדס פרנס ו... פרנק סינטרה.

30/1948 - נרצחה "חרכובת מוזרה של מדינאות ודחיות" - מהאטמה גאנדי.

שכבת נעורים

- * הועדה המרכזת הוכיחה את יעילותה השנה, באירגון שתי שיחות ברה שבמרכזן עמד סיכום השליש בחברה ובלימודים.
- * קצב ההכנות הולך וגובר בכיתות י"א ו"ב בהתקרב הטיול השנתי למכתשים.
- * ברגע האחרון לפני סגירת העלון יצאה אסנת כדי להתמחות בניצוח.

- * נו, החברה מתבגרים. מדי שבוע נוסעים כבר ללשכת גיוס עוד ועוד, וחוזרים בהר-גשה שהנה-שלב נוסף בתהליך ה"היול" המלא.
- * שמענו, שמחנו, וצהנינו במסיבת השליש שאירגנה ועדת התרבות והסקיעה עמל ויגצ. אומרים בלי כל ספק שהיה כדאי.
- * את ערב יום שישי של ה-2/1 בילו הכיתות בנפרד. כיתה י' - ערב הויתתי כיתתי עם "כיבוד" - עוגה ותה. כיתה י"א - פגישה עם הכיתה המקבילה משדות-ים, להם חזרו מלאי חוויות בעיקר עקב השיט המוצלח שבסופו שפך כל אחד את תוכן מעיו.
- כיתה י"ב - עקב מהפרה הקטן נתבקשה (נאלצה ליתר דיוק) להשתתף במסיבת יום שישי עם החברים. כמובן שהיא לא התחרטה, פשוט היה נחמד וביחוד "הכיבוד" שהיה בסוף המסיבה.

בשכבה הבינונית

- * כדי לחדש ימים כקדם ערכה ועדת התרבות מסיבת קבלת שבת.
- * נערכו שתי שיחות חברה על בעיות המסיבה בקבלת שבת וגיוס לחולתא.
- * נערך יום ספורט של השכבה עם חברת הנוער שהצליח וכולם טוענים שנהנו ממנו. יום הספורט הסתיים במסיבה נאה לצלילי הפטפון החדש

מס' 1000 - מס' 1000

כך סובב המעגל

רשימה זו נכתבה בעקבות שיחות שונות בחטיבה, ואלו הן רשומי קטעים הסתרים לפעמים אחד את משנהו. ובכל זאת הבאתיה כמו שהיא עם רוח המרדנות המנצנצת פה ושם, ביטוי לצעירים החוהים עדיין על דרכם.

*

רבים אומרים: עבר זמנו של הקיבוץ. מצדיק אנכי טענה זו במובן מסויים;

הקיבוץ במחקונת זו של עכשיו, - עבר זמנו. אם כי מבחינה מספרית לא עבר הקיבוץ אף פעם את 7/8 של הישוב הרי השפעתו בארץ היתה בעבר גדולה והוא היה הרבהזמן כדרך מרכזית ואור לתנועת הפועלים. עם קום המדינה לא רק שירד מבחינה מספרית (יחסית) אלא גם השפעתו וקרנו בארץ, פחתה. אינני אומר שיש לפרק את הקיבוצים, חס וחלילה, להפך. הקיבוץ הוא בראשית דרכו, אולם ראשית זו מתמשכת זמן ארוך מדי וישנה סכנה שבאם קצב זה לא ישתנה הרי הראשית תהפוך לאחריה. כעת היה על הקיבוץ להיות גורם גדול הרבה יותר בחיי העם הישראלי ומדינתו.

המגמה הכללית והעיקרית שהונחה ביסוד הקיבוץ היתה - והיא נשארה עד היום הזה - שינוי פני החברה הקפיטליסטית לקומוניסטית. שינוי זה לא יתכן, אם הוא לא יקיף אוכלוסיה גדולה. לשם כך נחוץ כמובן גידול כמותי מתמיד בכוח אדם. כי טעות היא זו לדגור ולשמור רק על הקיים בסיכולו והתפתחותו חוץ בירור חיובי לתופעות הקיבוץ מבפנים, הקיבוץ צריך להתרחב כלפי חוץ. השאלה הגדולה היא כיצד לעשות זאת. יתכן שצריך לעבור לדרך אחרת מהנהוגה כיום: להפסיק קליטה של עולים, ולהקדיש את הכספים המוצאים עליה, לשם העלאת רמת החיים האישית בקיבוץ כדי שיוכל למשוך לתוכו תנועה עירונית נרחבת. וכך יש להגדיל באמצעות כסף זה את מספר השליחים מחוץ הקיבוץ הפועלים בארצות חוץ לשם העלאת גרעיני נוער מודרכים, ופעולה רעיונית נרחבת בקרב הנוער העירוני שאיננו משתייך לתנועות נוער ואיננו יודע מהו קיבוץ.

הפסקנו לגדול ועובדה זו מהממת אותנו. המסגרת המצומצמת הזאת - 4% מכלל

האוכלוסיה בארץ הביאה לצמצום ערכנו כלפי עצמנו ועל כן מסתגר החבר הותיק בחדרו וגרוע מזה עם חבר חוג הנוער, המוצא לו עניין רב מדי בצריפו, וכך סובב המעגל. ההבראה מבפנים חבוא מן ההבראה החיצונית.

הקיבוץ עומד על סף שלולית גדולה ועמוקה; הועם זהרו והאידיאה שלו נפגעה.

קיימת סתירה גדולה בדרכו של הקיבוץ: הרי תזוננו הגדול הוא הפיכת פני של הקומונה מאחד לרבים, ה מציאות היא שונה לגמרי; הסביבה הלא קיבוצית היא המשפיעה עלינו, קובעת את דמותנו בהוה ומתוה דרכנו אל העתיד. אסור לנו להשלים עם זרם הסיסמה המתהלכת כיום "היום זה לא מה שהיה פעם", שאם כן קיימת סכנה שנשסף בו, ומי יודע אם בעתיד הלא-רחוק לא יסתכלו אלו ואלו אחורנית, יצביעו עלינו ויאמרו חוץ כעכוע בגרון "כן, זה היה נסיון מעניין". זקוק הקיבוץ להשראה מחודשת כפי שהיתה "בימים ההם"; ואם עלינו לחזור ולהאחז חזק יותר ביסודות הראשוניים ולחזק את המסגרת שלחורג ממנה אסור, נצטרך לקבוע סיג מסויים "לחזרה" שכן בכל זאת יש צורך להתאים את העקרונות לתנאי וצרכי הזמן. השאלה היא על איזה דברים אפשר לותר או לשנות כתוצאה מכך "שהיום זה לא...". ועוד שאלה היא - ממי עלינו לקחת את הדוגמה לפיה נעשה את הסינויים, האם מהעיר? רעה היא זו שאנו עושים בהתבדלותנו והסתגרותנו בתואר "קיבוץ" (ניק) וכל המתלווה, שזהו

אין להסביר תופעה שהיא לא לרוחנו, בהכללה - זה לא קיבוצי, כיון שאיננו מוסגלים עדיין לספק תשובה מושלמת לשאלה - קיבוץ מהו. יש לדעת קודם את עצם הבעיה משורשה מדוע אין היא לרוחנו. נקח דוגמה. נוהגים לומר אצלנו - במידה ומדובר על כך - שאין 'השק' או 'הטרפז' וכד' מתאימים לצורת איינו, הם אינם קיבוציים, ועוד. זוהי דרך הסברה גרועה כיון שאין היא מחדירה עמוק לתודעתנו, את הסיבה הפשוטה (אם כי אינה פשוטה כלל ועיקר!) והממשית מדוע לא 'שק', מדוע לא "טרפז" מדוע לא עיר! הנה מזיקה כיון שרוב החברים מסתפקים בכך. חבר צעיר היוצא מתוכנו וחורת הקיבוץ טרם בשלה בהכרתו, בהפגשותו המעשית עם צורת חיים אחרת בתוך משטר וזוויה שונים, - פגישה והמעמידה אותו בפני השאלה קיבוץ מהו, מתברר שהבנין הרעיוני שלו (הרופף, שלמעשה לא היה) מתמוטט עליו. והחברים המסתפקים בכך, נוטים לראות בחיי היום יום והפרטים הקטנים שבו, את הסיכום להישג הקיבוצי, כיון ש"אין מהפיק סבונים לחודש וסכין הגילוח לא טוב". כאן מאבדים הם^לתחושת הטעם המיוחד שבחיי הקיבוץ ורואים כעין כפיה עליהם בעובדות קטנות כגון הפתקה לקניית נעליים, בקורת ועדת חברה על הריהוט שבחדר, ועוד. נראה שהגיעה הזמן לחדש לדור הראשון^ק למטענו הרעיוני, מאחר שאצל רבים נתחככו הרעיונות בשנות העבודה המרובות.

שאלה יפה שאלת ב.: "אם חיי החברה שמחוצה לנו הם אמיתות חיים - מדוע עלינו להתכחש ליהם ולהלחם בהם?" חבל שכה מעטים מנסים לענות עליה בתיתם דין על המצאם במסגרת זו. במקביל לשאלתך אשאל אף אנכי שאלה: "האם ניצולו של הפועל הנו "אמיתות"? "האם הכסף הקובע את מעמדו של האדם העירוני, הוא תוצאה של "אמיתות"? לא. החברה וסגנון החיים הסובבים אותנו אינם אמיתות חיים, - הם מציאות חיים; מציאות הבאה כתוצאה ממלחמת הקיום של הפרט. חברתנו גם היא תא מלחמתי, אלא שאין מלחמה זו מוקדשת לפרט אלא לחברה כולה, ומלחמה זו היא מתוכננת לאורך ימים ומשום הנה קשה יותר ודורשת מאתנו הקרבה לא מעטה. מצוים אנו על כן להלחם במציאות השלילית ולהפכה לאמיתות חיים."

חייב הקיבוץ להתבסס בחוכו ולקבוע לעצמו נוסחת חיים ברורה שתחזיק אותו בצורה קבועה, כי הקיבוץ הנו כיום מקום מושב לעשרות אלפים ואין הוא יכול לסמוך את קיומו על "רוחות": רוח התישבות, רוח חלוציות, רוח עבודה, רוח החנדבות וכד', התהליך צריך להיות שיטתי יותר.

נ.

ברגע האחרון

השבת האחרונה היחה מלאה תחושות ספורט וקבוצתנו. לא בייסו: נבחרת הכדורסל life גברה על רמת הכובש. בתוצאה 42:44. גבעת-חיים - מעגן מיכאל ילדים 10:12-12:14 שצברו כל אחד 7 נקודות, ולפני רמת-גבעת-חיים - מעגן מיכאל נוער 10:14-14:16 הכובש ב-5 נקודות ושפיים ושדות-ים גבעת-חיים בית ספר חקלאי חדרה נערים (שלא הופיעו).

10:64-16:18

כדורגל גברה הנבחרת על ביתר בנימינה

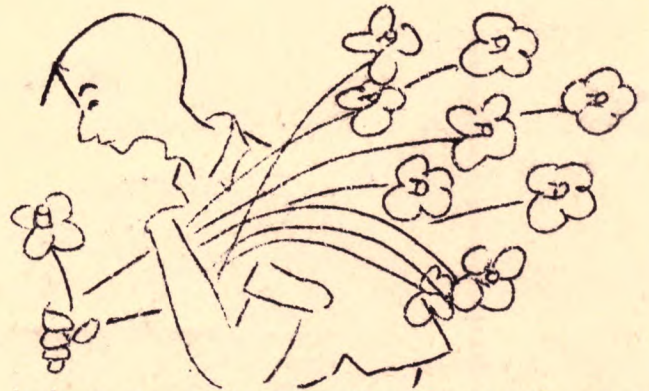

פרחי החודש

פרחים על שולחנך

מכיון ובמסיבת השליש ניתנו כבר פרחי החודש לא אזכירם שוב והפעם נגע בבעיה שאולי בעיני רבים נראית כדבר של מה בכך. בכואך מן השדה ועמך צרור פרחים שאספת למען קשט את חדרך אתה שם את הפרחים מבלי לשים לב לצד הקישוטי שבהם אלא כדי למלא בהם את האגרטל. אך אם נשים לב מה מוסיפים הפרחים לחדרינו, אם נקח לדוגמה את היפאנים שעומדים שעות מרובות לסידור כמה פרחים שיהלמו כמה דקות של קבלת פנים לפי מיטב הרמז והסוד - הרי נראה מכאן שיש תכלית בפרחים והם יכולים להוות את הקישוט היפה ביותר בחדר. וזה במידה ונדע כמה דברים: א. יש לדאוג שהפרחים יהיו בני העונה, ובעונה הדלה בפרחים ימלאו גם צמחי בר וענפי עצים מקום הפרחים התרבותיים. ב. יש להקפיד שלא להכניס לאגרטל אחד צמחים ממינים רבים או מצבעים שונים. הרכב הצבעים חייב להיות נכון.

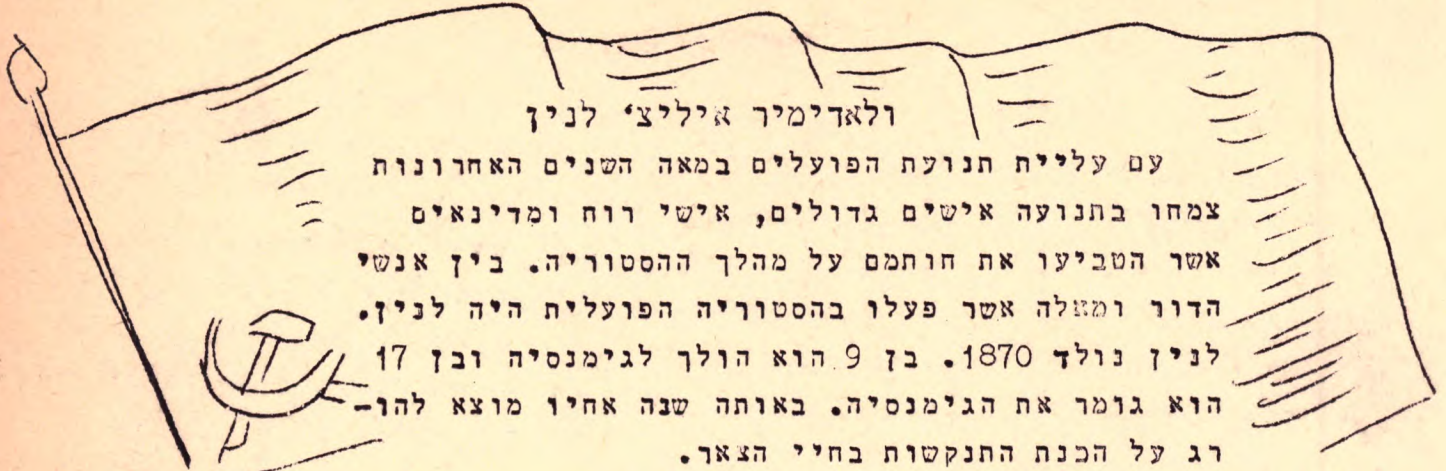
והרכב נכון ולפי הטעם האינדיבידואלי של כל אחד, אך יש לשים לב שצבעי הפרחים לא יתמזגו עם צבעי הקיר או הרהיטים. למשל חרציות לבנות אין להן טעם אם יעמדו ליד קיר לבן. ג. קטיפת הפרחים צריכה להיעשות אך ורק ע"י עובד הנוי, על כל פנים מוטב שהקטיפה תיעשה במזמרה או במספרים, ואין לעשות זאת בחלישת ידיים, כפי שנוהגים

רבים למרוט ממש את הפרחים. זה מקלקל את הפרח וגם את הצבע. ד. לא כל המרובה בפרחים הרי זה משובח. בחר לך דברים בודדים. רצוי שענפי הפרחים לא יהיו ישרים, מספרם לא יהיה זוגי. ה. סידור הפרחים צריך להיות מעניין אם אתה רוצה שיצוורו בחדרך שקט או סער, הרגשת יציבות או חוסר מנוחה הרי זה מעניין. לדוגמה: לסידור מעניין נביא את השיטות המקובלות אצל היפאנים שהפכו את הדבר לאמנות בפני עצמה. לדעתם כל צורת סידור חייבת להביע משהו, כמו כל יצירה אמנותית אחרת התלויה בחדר. לכן סידור מעניין מחייב שלא תהיה סימטריה בסידור הפרחים, ואיסור שראשי הפרחים יהיו בגובה אחד או שהגבעולים יצטלבו. זאת ועוד... אל תתן לאגרטל להכתיב לך את סידור הפרחים ודאג שהפרחים יעמדו בהתאם לרצונך. לאחר כל הדברים שנאמרו נקוה שנדע לנצל את סידור הפרחים והאגרטל שיהוו קישוט נאה לחדרינו. ב ה צ ל ה .

אחמול הצורך להגיע אלינו אובה, על כל פנים לפי התצפיות של כמה מבני עובת הנעורים. ואם הוא יגיע מוכרחים לגרשו ומכיון שבפעם האחרונה הוא ביקר אצלנו לפני שנתיים והם שכחו לדפוק על הפחים. מוכרחים לעשות חזרה כללית, ואם מוכרחים אז היתה ובקיצור ככה עברה כל מנוחת האחרים (ודוקא שמרים לא היתה ויכולו לישון עוד קצת) בדפיקות וקדיאות.

לדעות של אישים

ולאדימיר איליץ' לנין

עם עליית תנועת הפועלים במאה השנים האחרונות צמחו בתנועה אישים גדולים, אישי רוח ומדינאים אשר הטביעו את חותמם על מהלך ההסטוריה. בין אנשי הדור ומאלה אשר פעלו בהסטוריה הפועלית היה לנין. לנין נולד 1870. בן 9 הוא הולך לגימנסיה ובן 17 הוא גומר את הגימנסיה. באותה שנה אכיו מוצא להו-רג על הכנת התנקשות בחיי הצאר.

לנין עצמו ממשיך ללמוד בגמנסיה אבל מוצא משם עקב השתתפות באירגון בלתי ליגלי בו. הוא מתקשר לאירגון מרכסיסטי ומתחיל להדריך ולכתוב אל החוגים הסוציאלי-דימוקראטים. ב-1895 נאסר ומגורש לסיביר, גם שם הוא בקשר עם החוגים של תנועת הפועלים עד לשיחרורו ב-1900. הוא כותב מאמרים בעתון "איסקרא" במשך הזמן עוזב לנין את עתון "איסקרא" ומוציא בעזרת הבולשביקים בטאון הנקרא "פרולטרי".

בסוף 1905 נבחר לנין יושב ראש בוועדת הבולשביקים. עקב תפקידו נפגש עם רוסה לוקסנבורג ומברר איתה את בעיות המהפכה. ואחר מארגן את המרידה בצ'י ועם כשלונה ממשיכה שוב לכתוב על המשכת המאבק. הוא יוצא לז'נבה, פריס ושטוקהולם בענייני הפועלים. ב-1912 עובד בהכנת העתון "פרבדה". באוגוס 1914 הוא נאסר. לאחר התערבות סוציאליסטים יוצא אבל נאלץ לעזוב את רוסיה וגר בשווייץ, בעיר ז'נבה. אחרי כן עובר לגור בברין וכאשר הוא טומע ב-1917 במרץ על המהפכה ברוסיה עובר דרך גרמניה לרוסיה. הוא מכין ברוסיה את ועידת הבולשביקים בקשר למצב בשלטון ברוסיה. השלטון מכריז עליו כמרגל והוא נאלץ לברוח בפיןלנד. הוא מתחפש כפועל קטר ובאותו הזמן כותב אל הבולשביקים ומכוונם אל המהפכה. ב-6 בנובמבר כותב אל מטה המפכה על פתיחת ההתקוממות ובלילה עובר לרוסיה ולמחרת נפתחת הועידה הסובייטית שהכריזה על שלטון הסובייטים ולנין מקבל את השלטון. הוא מתחיל במו"מ לשלום ויחד עם זה הוא בעד הקמת הצבא האדום. נואם למען הפצת האידיאה בין הפועלים ברוסיה.

הוא ממשיך בנאומים למען השלום ולמען סולידאריות פועלית. הוא מופיע באסיפות של הצבא האדום והסטו-דנטים אבל באסיפה פועלית ב-1918 הוא נורה ונפצע קשה. הוא מנסה להמשיך בפעולה אבל במשך הזמן הוא מקבל שיתוק חלקי והפרעה בדיבור עקב ההתנקשות בחייו. הוא מנסה להמשיך בכתיבת מכתבים וב-21 בינואר 1924 מת לנין ומושכן במוזאוליון בככר האדומה.

אלו (יא).

הערכה על רוזה לוקסמבורג
(40 שנה למותה)

זו תופעה נדירה בימנו לראות באחת מהמין החלש דמות מהפכנית. רוזה הייתה אחת מאחת מההפכנים הפעילים שהקריבו את כל חייהם להפלת המשטר הקפיטליסטי, ולהקמת המשטר החדש-הסוציאליסטי, ובהגשמת עולם חדש זה השקיעה רוזה את תמצית חייה. רוזה נולדה ב-5 במאי 1870 בעיר יורה זמושץ שבפולין, למשפחה יהודית. היא קבלה את הנוחה בפולין ועוד בהיותה כבי"ס נתהוו שם תנאים שחנכו את רוזה למהפכנות. אוחו זמן קמה התנועה המהפכנית ברוסיה. רוזה התטפעה ממנה, ועד מהרה התחלבה אף היא במלחמה הפוליטית והתמסרה לעבודתה במסירות נפש ובאהבה. רוזה פועלת בתחילה בחנועה הפוע-ליסט בפולין, ולאחר מכן היא עוברת לפעול בגרמניה, ונמנתה עם הפלג האקטיבי של ת-עת הפועלים הגרמנית. רוזה נפגשת פעמים רבות עם לנין ושניהם מחליפים דעות על ענייני המהפכה הסוציאליסטית. מרד ספרטקוס הוא גולת הכותרת בפעילותה המהפכנית. המרד הזה ארגנה רוזה להפלת הסוציאל-דמוקרטיה הגרמנית שלפי דעתה פנתה עורף לתנו-עה המהפכנית ולא הגשימה את יעודה לאחר עלייתה לשלטון. מנהיגי המרד-רוזה לוקסמבורג וקרל ליבקנכט שהיה אף הוא אשירות מהפכנית ידועים ובעל שיעור קומה, נאסרו ולאחר מכן נרצחו בדם קר על ידי אנטי הרייכסמאור הגרמני.

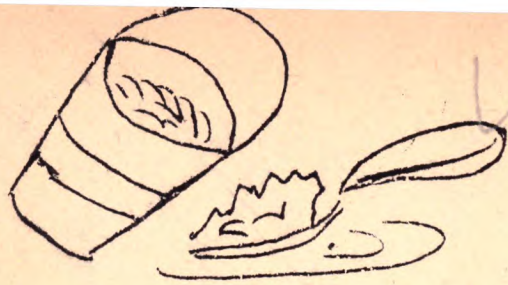
וקצת מדמותה של רוזה

רוזה הצטיינה בנאומיה המלהיבים. היא מנתחת את המשטרים נחות מעמיק, בכח ביטוי שלא מצאו עד אז כדוגמתו. רוזה מאצילה מרוחה על הדרך הרעיונית של התנועה הסוציאליסטית ותורתה שמשה הדום לרגלי תנועות הפועלים. פעולותיה של רוזה אינן מצטמצמות באפיק העולם המהפכני בלבד, אלא הייתה גם בעלת כח ביטוי בכח וכשרון ספרותי לא רגיל. במכתביה מבית הכלא מנתחת רוזה את כל בעיות החיים, היא מתמסרת גם לבקורת ספרותית. ב-16 בינואר 1919 עם מותה של רוזה לוקסמ-בורג וקרל ליבקנכט, ירד המסך על תנועת הפועלים הגרמנית. ובסכום אם נרצה לראות את דמותה של רוזה הרי נראה לפנינו דמות לא רגילה שהיה גלום בה עלם ומלואו.

מתוך דבריה...:

"סוסי השמש של הזמן עוברים עם רכבו הקל של גורלנו כמוצלפים בידי כוחות נעלמים. ואין לנו אלא להחזיק ברסן באומץ... אם נגזר עלי ליפול כי אז הולח רעם, רוח סערה. לוא גם צעד כשל ליטילוני נא לתהום ואשכב עם האלפים הרבים. מעולה לא בזתי להשליך נפשי מנגד יחד עם חברי הטובים לנשק למען השגיה קטניה. האנהג ככלי דווקא בנגוע מדבר בכל ערכת של החיים?". במשפטים קצרים אלו מוגדרים וצפוניים חלק מפילוסופיה

הצרכים שביןנו

שריפה במתבן

...בים...בים...בים... במ מצלצל הפעמון, שריפה במתבן, המתבן עולה באש. להבה אדירה עולה ולשמימה, החברים רצים. מי הדליק את המתבן, נו כבר, מה עם מכבי האש האלה? הו הנה הם באים, 4 מכוניות באות בדהירה. הנה הגיעה גם המשטרה, נו, אבל מה העניינים? שהאש לא תפרוץ לברוזה ולבית האימון החדש. המשאבות מופעלות. גם המתבן מחמוטט, די, המתבן אבוד. מאות אנשים מיטובי הסביבה באים לראות במחזה. אכן, הלהבה כבתה כמעט, אך הקש בפנים עוד בוער הרבה. השעה מאוחרת, והילדים הולכים לישון. השריפה כובתה בשעה 2.30 בלילה, העשן עוד נשאר וישאר עוד כמה ימים. אכן, זהירות מפאת אסון.

נועם (עתון "דרור" ה')

מהנעלם בשכבה הבינונית

יום ספורט

בשבת האחרונה נערך בשכבתנו יום ספורט על נושא הפרדס. יום הספורט נערך בשני חלקים - האחד בבוקר והוא כלל חרויות התוליות שהיו בצורת ספורט טבלאי. והחלק השני בערב שנערכה בו מסיבה שכללה שאלות ותשובות ומשחקי חדר. ולסיכום: החברה היו מבסוטים (כמעט עד הגג) מהבוקר שהיה מוצלח מאד, אך הערב היה פחות מוצלח אבל המוראל היה גבוה ולכן הצלחת הערב לא היתה חשובה ביותר.

כנס כחות ז' - ח'

כנס זה היה משותף ל-4 מסקים: רמח-הכובש, מעגן-מיכאל, גליל-ים וגבעת-חיים. למעשה זה לא היה כנס, אלא משחק במשך יום שלם שמטרתו הייתה איחוד והכרה בין המסקים. היום התנהל כך: כל משק התחלק ל-4 קבוצות והיה אחראי על אחת מהן. מקום המפגש היה ב-9.30 בערך ליד הישוב חפצי-בה. במקום זה התאספה כל קבוצה והוסברו כללי המשחק. הקבוצות התפזרו בשטח ובנו להם מחנוץ בלתי ידוע ליתר הקבוצות. מטרת המשחק היתה לגלות את המחנונים לרגלם ולעשות ממחנונים אלה תרשימים. בסוף היום נתאספנו כולנו יחד ליד מדו-רה, שרנו, סיפרנו ושמענו, וסוכמו התוצאות (שיצאו תיקו). כמו כן היה חידון. במיכום הפגישה די הצליחה אך היתה ארוכה מדי בשביל משחק אחד. בכל זאת הכרנו חברה ונעים היה לבלות יחדיו.

שרה (ח')

פסימט

ועדת שיפורים

אוף, שוב פעם ועדת השיפורים הזאת, בחלי שהחברה צודקים - מה פתאם בוחרים ועדה בשביל להעיר וביחוד אותי שכל כך אוהב לישון.

נניח כבר שאין ברירה ואני צריך להיות אך לשם מה לעזאזאל, אני צריך את השעון הזה? עוד צרה, שמים לי אוחו בחדר וזה מטרטור ומחריש אזנים, פשוט לא נותן לישון, לא לי ולא לשכני. ואם סוף סוף לאחר עינויים אני נרדם אני נאלץ לחלום עליו וחלומי נפסק עם טרטורו המסורתי. אני מנסה להתעלם ממנו כאילו לא שמעתי כלום, אך טרטוריו המשגעים מאלצים אותי ללא חדוף לחשוב עליו: 6.30, 6.30, החברה לא יקומו, זחה אשם, אתה אשם. מחוסר ברירה אני קם, חצי ישן כמובן ובחוף גשם איום, מבול ממש ובפיז'מה לרוץ זה כלל לא תענוג. והנה אחרי ריצה עולמית מתנשם ומחנשף הגעתי לחדרו של איציק. בזהירות לבל אעירו אני נכנס לחדרו וחושב: הוי מסכן גם הוא צריך לקום, אך אין ברירה מוכרחים אחרת אני אהיה האשם. לבסוף ממילא אני אצא האשם, כי זה מספר שלא הערתי אותו. לאחר ויכוח פנימי אני לוחש יצחק, יצחק. ולשם הידיעה כי התעורר משלח את רגלו החוצה. אחר נוקט בשיטה מענינת יותר. מחליט לשגעאותי ועושה עצמו ישן, אני בלחישותי והוא בשלו עד שנמאס עלי הענין ואני סוחב את שמיכתו ואגב קללה שהוא פולט בטוח אני כי הוא ער. מבטוט שנפטרתי ומסתלק. נו תגידו לא מחורבן, רק דבר אחד כדאי לראות וזה כיצד החברה ישנים ומתעוררים, אך עם זה כבר נמאס. ולבסוף - קחו את השעון הזה ממני והעיקר חנו לישון.

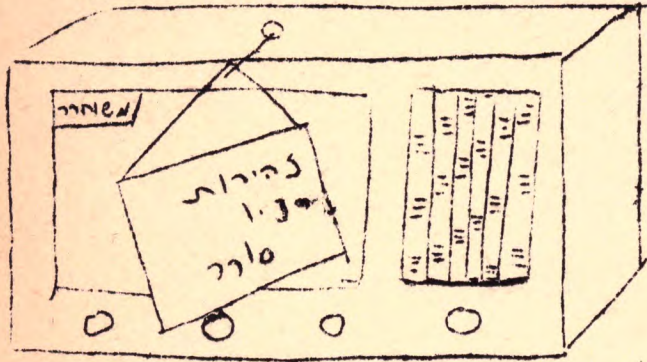
א ר פ ט י מ י ס ט

ועדה - בומבה, שטח הצריפים היפה ביותר בעולם ובזכורנו. פשוט תענוג לקום כל בוקר לפני כולם, כל כך נעים, הרגשה עילאית. כל הלילה אני ישן בחקוה שכבר סוף סוף יבוא הבוקר ויישמעו אותם האעדיכ המוכרים לי על המרפסת. ואז חיש אני קם מלא מרץ והתלהבות לקראת היום הבא. בחוף הגשם דולף, אך הענין הוא לרוץ בפיז'מה בין הטיפות ולראות את הכל מסביב נט. ואני במרץ רץ מחדר לחדר, טרך - דופק על הדלת ומעיר את החברה. חויה, נכון? אך החברה כמו גלמים לא מבינים ענין, במקום מיד לקום ממשיכים לישון ומתוך שינה פולטים "כן, לא" בתוספת עוד קללה, כמובן באם יתעוררו במקצת.

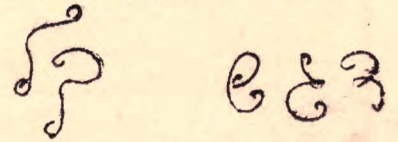
הענין קשה עלי לתפיסה, תנסו פעם אחת לקום לפני כולם, אז מובטח לכם שחרצו גם למחרת (ואז יהיה סוף סוף מי שיחליף אותי). כאשר סיימתי את התהליך החוזר של הערה מחשבתי נחונה אך לסיומו המהיר של השיעור הראשון שלאחריו אני המנהל בגינות, (לא כל יום זוכיה לג'וב כזה). וכשאין יותר מקור פרנסה נותרה אך ברירה אחת והיא בקצור רוח לחכות ליום הבא.

כדי שלא תגידו שאנחנו "פליגמאטים" ולא עשינו כלום - אוכיח לכם שעשינו הרבה. נתחיל באיוד של המועדון: הרדיו, האינכם שומעים אותו לפעמים לנגן? כמובן שלפעמים לוקח לו חופשה קצרה, אז מה יש? משחקים: ישנו שולחן שח-מט, מחסרים בו רק כ-11 כלים מתוך 32, קוינו לקבל עוד כמה משחקים חדשים. למה לא רואים אותם, פשוט אין שולחנות, נו אז מה? התסכימו לשחק על הרצפה? למה לא מנצלים את השולחן המצפה לשח-מט.

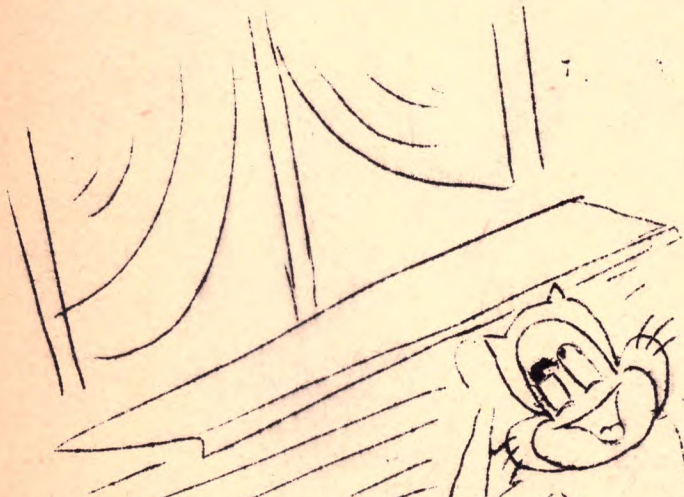
אמנם אצלנו משמש לישיבה, כתיבה ועוד, אבל למשחקים הוא ראוי לשימוש עדיין. בקשר לעתונים: ישנם המון עתונים: למרחב, על המשמר, עין בעין, במעלה ועוד כמה עתונים שונים ומשונים. ואטר לצורתם החיצונית - אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו. המועדון משמש גם כמרכז לבידור למסיבות שונות ולשיחות חברה. וערכו חשוב ביותר: התחשבנו בכס וקימנו שיחה עם המורים בענין שיפור המועדון. כל בקשותינו אושרו, ונקבל את זה ב"זמן קרוב" (לפחות בעוד חצי שנה יגיע הכל). ולסיום אנו מוכרחים לציין שהכל מתנהל בסדר (מחוץ למה שלא בסדר).

ועדת מועדון.

* ביום שישי האחרון יכולתם לראות סט שלם של "חתיכות" (אל תגידו שאני גס) אני לא מבין מה אתם מחפשים בחוץ אין לנו די בכית? אגב, ראיתי את פרנסוא ארנול - היא לא שווה מיל. אין מה לדבר על המכתנסיס החדשות עם הפסים, פשוט מתחילים לגלות שלבנות יש גיף והמעילים של בנות כיתה י' פנטסטיים.

* לכל ההגות הצעירים: ליד הסוכה שבקובת המועדון מבחינים בהתחלת השיחים אני מציע לכם להתחיל לעשות תור.

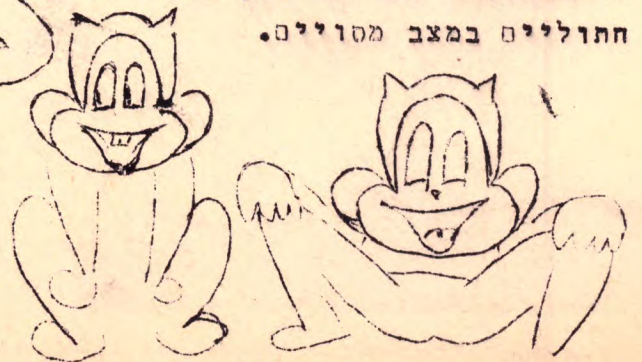

* הבנות מודיעות שכל מי שרוצה שיסרגו לו משהו יודיע מיד, כי עוד מעט לא יהיה להם מה לעשות בשיעורים ועל מה לדבר.

* נוסף לוועדת החינוך של הקבה"מ שנהנ-תה משטח בית הספר נהנים גם רבים מהה-מון החתוליים. ודוקא ליד חלונות החדרים. לכן הזהרו אם תתעוררו באישון לילה ותחשבו שזה בכי חינוק, דעו שזה גברים חתוליים במצב מסויים.

* כל הבנות שעבדו בכיתה ב' מוסרות שאט במקרה ישמעו צעקות בלילה בעלות תוכן שונה - זו רק התרופפות עצבים אע"ת.

* כל מי שמתכוון לבקר בחדרים של: עדה, אריאלה, פנו מנשה יתחיל מהיום להתאמץ בתרגילי יוגה כי יש כל הסיכויים שיצטרך לבצעם במידה ולא יבין את התמונות.

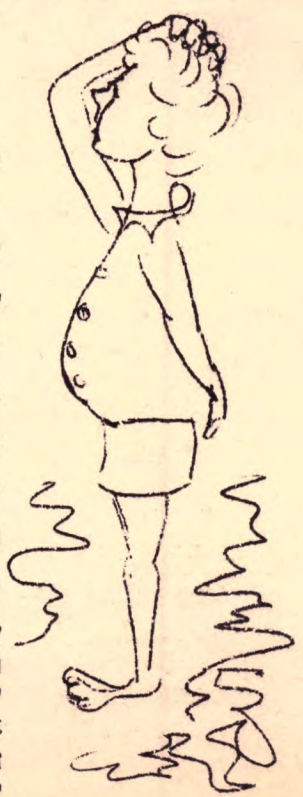

יושבים אנו בכיתה ומפטפטים. פתאם נשמעת קריאה ספוגת חדה, המתבן עולה באש! נשארנו רגע בפקפוק אט נכון הדבר, אך מיד רצים אנו בבהלה החוצה. השליש הוא בלהבות, ההתרג- שות גוברת. למרות האזהרות רצים אנו קדימה, משהו דוחף קדימה, ריח העשן מתפזר בכל. סוף סוף מגיעים אנו למקום, הלב דופק והעיניים לא שובעות מראות. במקום תכונה רבה, מן הצ- נורות קולה זרם מים לכיבוי. החברים עובדים נרגשים, לפתא, נשמעת קריאת יאוש - הצנור נקרע! מיד רצים הילדים הצעירים, (שבתחילה לא רצו בבואם) ועוזרים בסחיבת הצנור עד למקומו. בכל מקום נשמע סיפור המעשה איך התגלתה הדליקה. האמהות חרדות לבניהם ובכל רגע נשמע קול אזהרותיהן, האבות בעזרה. הילדים עומדים ומספרים הזהירותיהם. האש מתלקחת מדי פעם בפעם עוד יותר. העשן עולה מעלה מעלה, הקש הולך ונשרף כולו. קילוח המים הולך ומתמעט ובכל רגע יכול להפסק. לאחר צפיה ממושכת נתגלתה מכונת המכבים שבאה מחדרה. הם פתחו מיד בפעולה. כולם נשמרו לרווחה בבואם. מכל הסביבה באו אנשים לעזרה. עתה אפסה כל סכנה. אנו עומדים ומסתכלים בלהבות המאירות את פני השמים. המתבן הולך ונגמר, הקהל עומד ומביט. לרגע תדמה לעצמך שרואה אתה את הר סיני כשהוא עטוף בעשן וניצוצות אש יוצאות ממנו. אט אט עוזבים את המקום חברים, האש הולכת ודועכת. ולבהוף מתרוקן המקום, רק אנשים מעטים ועמם מכבי האש נשארו במקום. בדרך חזרה מיהרו אנשים מזיעים למרות שהיה קר ועמם הלכנו גם אנו. האויר היה סמיך מעשן וריחו שרר בכל. לא היה קל ללכת לישון לאחר דליקה שכזאת כשהלב דופק מהתרגשות.

בת-שבע (ו')

ה ש ר י פ ה

השעה הייתה 0.7.00 התחלנו להסתדר לקראת ארוחת הערב. החלפתי רק איזה 3 חולצות עד שמצאתי את ההכי הולמת את פיגורתי, ובמצב רוחי גמרתי כבר לסדר את התלתל השלישי, ולפתע והנה צלצל אחד ועוד אחד. יצאתי מן החדר והחילותי בריצה בלתי שקולה עד שלא שמתי לב אפילו שזה לא מספיק עדיין בשביל נערה כמוני. ראיתי מרחוק אש גדולה אבל לא ידעתי להבחין מאין באה וכל הזמן חשבת בטח היא בחדר שלי. בדרך פגשתי את יונה שאמרה שזה בחדר הבוץ. אבן ירדה מלבי ורצתי הלאה. לידי רצה רחל שאמרה לברוך - המחסן נשרף, ודווקא היום הביאו מכנסיים חדשים לכיתה 8. ירדה עוד רבע אבן ונשארה עוד רבע אחד שהקלה עלי את הריצה. הגעתי עד חדר האוכל וראיתי שפשוט המתבן נשרף (גם כן משהו). החקרבותי עד למחבן, הסתכלתי על החברים ועל הילדים שהתגלגלו והסתובבו בין הרגלים. חשבתי ללכת לעשות שיעורים או להשאר כאן, ללכת או להשאר. וכמובן החלטתי להשארות, ואם מרים חרצה לסלק אותי מחר, אטיח לפניה על יחס לרכוש הקיבוץ ונשארותי עוד כ-90 דקות והלכתי לשמוע את מצעד הפזמונים, כי בין כה וכה השיעורים לא דחופים. יחס לרכוש או לא...

השעון צלצל! קולו היה צורמני והקפיץ אותי מן המטה. ובמהירות הנוכחית
 לשעון והשתקתיו. לרגע הייתי מטושטש ולא ידעתי למה קמתי, - הרי במיטה חם
 ונעים כל כך ולמה זה דוקא לקוט מוקדם בבוקר, אך מיד נזכרתי שהיום הוא יום
 עבודה והפעם פקקו בי את החור בסניטוריות. לבשתי מיד את בגדי העבודה שלי ויצאתי
 את החדר עטוף בכל מה שהשיגה ידי. הבוקר היה אביך ואפלולי, הקור חודר ממש
 לעצמות ומקפיא את הגוף. מהצריפים הסמוכים נשמעו טריקת דלתות וכמה דמויות
 יצאו מכורבלות כשהן מחכות בידיהן מחמת הקור, ברור... הפלעי. כשעברו לידי
 יצאתי אותם והצטרפתי עליהם ופסענו יחד לחדר האוכל. קבוצת אנשים עמדו ליד
 השולחן ושתי תה מהביל. ביניהם פוגש אני את "הבוס" שלי להיום. מה העניינים,
 מתי זדים, אני שואל "מה יש איך לך זמן? בוא תשחה משהו עד שהטרקטור יואיל
 בטובו לבוא" - הפליט הלה כשהוא לוגם ארוכות ובקולי קולות את התה. לא סרבתי
 להצעתו ומזגתי לעצמי מן המשקה המרענן.

בינתיים התמלא חדר האוכל בעובדים היוצאים לשדה. הם נכנסו ברעש והרצפה
 חרקה מתחת רגליהם המסומרות. הם עמדו שופים בשיחה ערה על ענייני דיומא.
 השעה שבע. אט אט החלו העובדים לעזוב את המקום ולפנות לעבודתם. חדר האוכל דמם
 ואנו היינו ישובים עדיין ומחכים לבואו של הטרקטור. לפתע נשמע קול טרטור עמום
 באזנינו. מיהרנו לעבור ^{הרעש היה כבד} הטרקטור החילונו באיחוף פחי האשפה והראשון בתור
 הפח של המסגריה! זהו פח עמוס עד לגדות בשברי ברזל שונים. לאחריו הגענו
 לפח שפייץ ריח סנליות עור ומחוכו בצבצו ראשיהם של נעליים בלות; כמובן שזהו
 הפח של הסנדלוריה! הריקונו גם אותו ופנינו לעבר שיכון החתיקים. וכאן ממש
 הזנחה למרות שפעמיים בשבוע מוריקים את הפחים - מלאים הפחים ועמוסים לעייפה
 ומסביבם מפוזרים נירות, קליפות ושאר ירקות שהפחים לא יכלו להכילם והפיצו
 ריח שקרא לזבובים ולחרקים שונים. הפחים היו מלאים בקופסות שימורים, בצורכי
 אוכל מקולקלים שנשארים בדרך כלל לאחר סעודה דשנה (כנראה שכאן גרים כמה
 מעובדי "גח"). בצידוי הפחים היו זרוקים בקבוקים בעלי צורות שונות מכל הגיוונים
 ומכל הצבעים בקבוקי יינות עד לקוניאק וויסקי. וכשאני בא לאסוף דברים כאלה
 מחפוררים בי כל הרפלקסים המותנים שגילה פבלוב. ע"פ החויות שעל גבי הבקבוקים,
 יכול אתה לעמוד על טיב החוצרת ותוך כדי
 כך אני מהרהר ואומר לעצמי: נו, לכל פח
 יש אופי משלו, וע"פ תכנו ומראהו אשר
 לקבוע את בעליו.

משיכון החתיקים פונים אנו לעבר המר-
 פאה וגם כאן ריח חריף אך הפעם של רפואות
 וחברי מרקחת. משם אנו עוברים לפחי
 "מס(ז) רח הרחוק" כפי שמכנים הסניטורים
 את הפחים של שכונת המיליונרים על שום
 ריחם, וכאן שוב קופסות שימורים ושאר
 גרוטאות.

את איזור הגנים אנו עוברים במהירות כדי שלהקות הילדים הפורצים מהגנים
 למראה הטרקטור לא יפריעו לנו. ממש סכנה לעבור שם. אך סוף כל סוף סיימנו שוב
 את המחזור השני של איסוף אשפה וניקוי מחנה המגורים.
 אני סיימתי את עבודתי ונפרדתי מהסניטור ואתכם הקוראים לא אעייף יותר,
 פשוט איך לי זמן כי אני עובד הערב נוסף לכל 3 שעות במטבח, ואני צריך לנוח.
 שנית אני בטוח גם שזה לא מעניין אותכם. תגידו את האמת, נכון? נו אז טוב

ספר רות

רשמים מן הספר "אבא גוריו"

(מאת בלזק)

ספר זה נכתב בתקופת הרסטורציה בצרפת ובלזק שהוא סופר ריאליסטי, נותן בספר זה תיאור נאמן של התקופה ושל הדמויות המייצגות אותה ואופייה. גיבור הספר הוא אבא גוריו, אדם מן המעמד הבינוני, סוחר בקמח, שהתעשר בזמן המהפכה ובזכות כספו הצליח להשיא את בנוחיו לאצילים ולהעלותן לפי זה לחברה הגבוהה. בנוחיו של אבא גוריו חיות חיי עושר ורווחה על חשבוננו, בעוד שהוא חי במעון דיירים עלוב ברובע העוני של פאריס. באותו מעון גר גם סטודנט למשפטים רסטיניק שמו שמוצאו ממשפחה אצילים שירדה מנכסיה. רסטיניק מנסה בעזרת שארתו להכנס לחברה הגבוהה ובזכותה הוא מצליח להתחבב על כמה מצמיחי החברה וביניהן בנוחיו של אבא גוריו. רסטיניק מגלה את שחיתותה וניוונה של החברה הגבוהה בפאריס בה הוא מסתובב, הוא נוכח לדעת שבחברה זו שולט הברק החיצוני והכסף. הוא מבין כי המעמד השפל והנמוך, הוא הוא המחזיק את החברה הגבוהה.

ומצפוננו נוקפו שגם הוא עצמו הולך בדרך לא דרך זו. גם הוא לוקח את כספם של בני משפחתו על מנת לחדור לחברה הגבוהה. אמנם הוא עושה זאת בתום לבב כי הוא בטוח שיחזיר כסף זה למשפחתו. בניגוד לרסטיניק הן בנוחיו של אבא גוריו שאינן מתבישות לסחוט מאביהן את כספן ודמו עד הטיפה האחרונה ללא כל לבטי מצפון. מוכנות לדכאו עד עפר ומתבישות להיות בחברתו. אושרו וטיפוקו של אבא גוריו מצטמצמים ברגייה החטופה שמותר לו להסתכל עליהן בעברון בגן. גוריו ראה בבנוחיו את תמצית חייו, אהבם אהבה שאין לה גבול, היה מוכן למסור נפשו למען אושר בנוחיו ואלה ניאלו זאת.

הסמלים בספר: שתי העליות שבסיפור - האחת עלית האב לקומות העליונות של מלון העניים שבמידה והקומה יותר גבוהה הדירה יותר זולה והעניה היא - עלית הבנות לחברה הגבוהה. כל הזמן עומדת לנגד עינינו ההשואה בין הבנות העולות מדי שנה בשנה בסולם החברה לבין האב העולה אף הוא מדי שנה בשנה לקומה יותר עליונה דבר שמרמז על דלדולו ההולך וגובר. תמונה שניה מזעזעת היא בגסיסתו של אבא גוריו. הוא מצפה עד לרגע האחרון לבנוחיו המתכוונות לנשף, למרות שידועות הן על מצב אביהן, אף מכיון שהן כבר סחטו מאביהן את כל כספן ולא נשאר לו דבר מחוץ לגופו הן אינן צריכות אותו יותר. וכך ברגע האחרון בחייו נפקחות עיניו של אבא גוריו ואז הוא מכיר בטעותו המרה בה הלך כל חייו. "טפש הייתי כי נתתי להם את הכסף, בעוד שאני עצמי גרתי במלונה עלובה זו. לך הייתי משאיר לעצמי את הכס, או אז היו נשארות אצלי". אבא גוריו מת כשלצידו רסטיניק שהסיר לדעת את הטראגיות של זקן זה. הוא מטפל בו ברגעיו האחרונים ומסדר את קבורתו לאחר מותו. רסטיניק את סמל שחיתותה של החברה בבנות אבא גוריו ולומד להכיר את אופייה של החברה הגבוהה על בוריה. הספר

בנימין

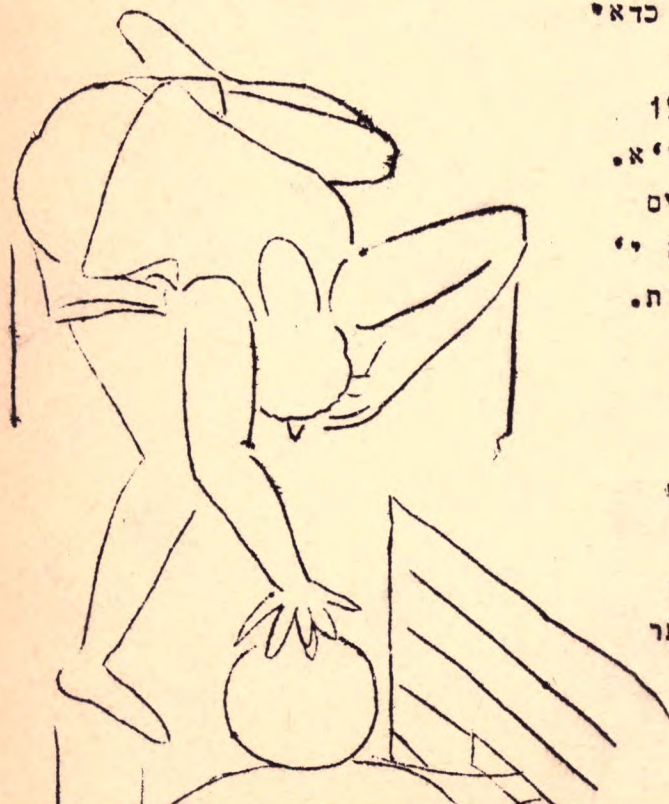
אליפות הענפים

1958		1957		1956	
כיתה	צחה	כיתה	צחה	כיתה	צחה
י"ב	26 = עמוס	י"א	24 = צבי	י"א	31 = משה
י"ב	26 = צבי	י"א	26 = עמוס	י"א	29 = עמוס
י"ב	14 = בנימין	י"א	25 = בנימין	י"א	28 = צבי
י"א	11 = דוד פ.	י"ב	24 = משה	י"א	24 = אריק
י"א	7 = גיורא פ.	י"ב	23 = עמית	י"א	21 = דוד פ.
י"ב	5 = גיורא מ.	י"א	23 = מיכה	י"א	21 = גיורא
י"א	4 = אפרים	י"ב	19 = דוד פ.	י"א	14 = עמית
י"א	4 = חיים	י"א	18 = אבי	י"א	17 = בנימין
י"א	3 = מיכה	י"ב	13 = אריק	י"ב	16 = דב
י"א	2 = אלי	י"א	12 = דוד פ.	י"ב	12 = יהודה

המספר שליד שם הילד מציין את מספר הנקודות אשר קלע באליפות. אלה הם רק 10 הילדים הראשונים, בכל אליפות. ב-1956 קלעו בכל אליפות 245 נקודות. ב-1957 " " " " 227 " " " " 107

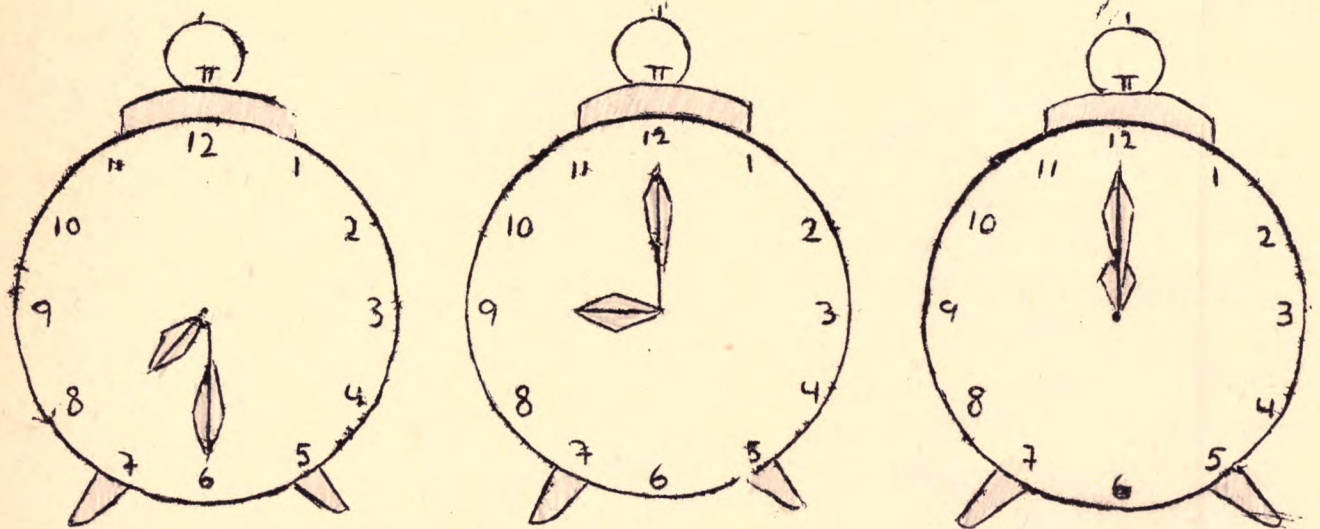
אם נתבונן באליפות הענפים בשלושת השנים האחרונות, הרי נראית ירידה ברמת המשחקים ושיתוף הפעולה בין השחקנים. המשחקים מתבססים על "כוכבי הנבחרת הלאומית" של גבעת חיים מבל לישתף במשחק את ה"עמך". הדור הצעיר אינו מראה את יכולתו במשחקים לעומת השנים שעברו. מכאן המסקנה שועדת ספורט לא יכלה להרכיב עוד קבוצת בנים "כמו ביתר השנים" אשר היתה מוסיפה מתח רב על זה אשר שר באליפות הנוכחית. סיכומי הקליעות של היחיד ושל האליפות יחד משקפות את רמת המשחקים והיחס החברתי בהם. אם נראה כי ב-1958 קלעו בני כיתה י' חלק ניכר במספר הנקודות של קבוצותיהם ובסיכום הכלל הרי משנה לשנה נראית ירידה אשר ממכנת את עתידו של הכדורסל. ובכך מתחילה לעלות חששות על העתיד כי אם כך לא יהיה כדאי כל המאמץ של קבוצת הבוגרים הנ"ל.

את הירידה הפתאמית בסיכומים ב-1958 אני זוקף על חשבון בני כיתה י' וי"א. בני י"א אינם מקבלים מספיק אימונים ובכך אשמה ועדת ספורט אך בני כיתה י' מקבלים אימונים סדירים ואין חוצאות. ההפרש הגדול בסיכום הנקודות בין 1957 - 1958 הוא גם בגלל שב-1957 שיחקו 4 קבוצות בנים וב-1958 רק 3 קבוצות. אך זאת אינה סיבה להפרש של 120 נקודות. לא אמשיך לנחח את האליפויות. אשאר זאת לבאים אחרי. אך אקווה כי הסיכומים יהיו קצת יותר משמחים והעיקר הוא "העתיד". בנימין (י"ב)

השעונים

פארה!

חידת השעונים

לפניכם 3 שעונים אשר מראים 3 זמנים שונים. השעון הראשון מימין מפגז ב-10 דקות בשעה. השני הולך בסדר, ואילו השלישי ממהר ב-5 דקות לשעה. כעבור כמה שעות יראו שלשת השעונים את אותה השעה?

קוראינו כותבים

הופתענו לקרוא ב"על מים" שעבר את סיכום השליש של כיתתנו. מרשימה זו נתקבל הרושם, כי כיתתנו היא **המדועה** מכל כיתות בית הספר. דבר שמתנגד בהחלט לאמת ולמציאות. הרשימה הנ"ל כפי שהוברר לנו אחרי חקירה קצרה, נכתבה על פי שיחה פרטית בין אחד מחברי הכיתה לבין אחד מעורכי העלון. החבר הנ"ל הביע בשיחה זו את דעתו הפרטית ולא את דעת הכיתה. סיכום השליש צריך להופיע בעלון רק מטעם ועדת הכיתה ובידיעה כל בני הכיתה. למערכת אין זכות להביא כדעה כללית את דעת הפרטית. חוץ מזה הוסיפה המערכת לכתבה זו גם דברים שלא נאמרו כלל. בהזדמנות זו אנו רוצים להעיר גם על הצורה בה אוספים את החומר מהכיתה. חברי המערכת נכנסים ללא רשות לכיתה, מעתיקים חומר מדפי העלון ללא ידיעת הכיתה ואפילו ללא ידיעת כותב המאמר עצמו.

נקוה שלהבא לא יחזור הדבר.

בב"ח

ועדת כיתה ט'

חשובת המערכת

המערכת קראה את המכתב והביעה את נכונותה להשתתף בשיחה עם כיתה ט' על הנושא

הנדרש.